

Κείμενο

Οι κούφιες λέξεις (10973)

Ο άνθρωπος από παμπάλαιους χρόνους έχει επινοήσει τις «λέξεις» και την πλοκή τους, ως **αληθινές** απεικονίσεις ή ως συμβολικές παραστάσεις πραγμάτων και γεγονότων, για να συνεννοείται με τους ομοίους του. Να εκφράζει τις σκέψεις και τα αισθήματα, τις επιδιώξεις, τις διαθέσεις και τις επιθυμίες του, και να επικοινωνεί μαζί τους. Οι λέξεις όμως έγιναν όχι μόνο για να **αποκαλύπτουν**, αλλά και για να κρύβουν από τον άλλο τα ψυχικά μας βιώματα, όταν από ντροπή, συμφέρον ή δόλο θέλουμε να τα αποσιωπήσουμε ή να τα παραμορφώσουμε.

Εκεί κυρίως όπου οι λέξεις πρόκειται να εκφράσουν **αφηρημένες** έννοιες, η πλάνη (όχι σπάνια και η απάτη) είναι αρκετά συνηθισμένη. Τόσο περισσότερο μάλιστα, όσο τα λεκτικά σύμβολα που μεταχειριζόμαστε έχουν κατά κάποιον τρόπο εγκατασταθεί **μόνιμα** στη γλώσσα μας και κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να εξετάσει την προέλευση, την κατασκευή και τη χρήση τους. Τότε καταλαβαίνουμε «περίπου» τι εννοούν, τα **δεχόμαστε** όμως και τα επαναλαμβάνουμε με την πεποίθηση ότι και αυτός που μας ακούει καταλαβαίνει «αρκετά» το νόημά τους.

Τα παραδείγματα αφθονούν και καθένας μπορεί να προσφέρει τα δικά του. Τι σημαίνουν, για παράδειγμα, φραστικά σύμβολα σαν αυτά εδώ: «η ουσία της ιδέας», «ο πνευματικός κόσμος», «εσωτερικές και εξωτερικές ιδιότητες», και τα παρόμοια; Πολλά απ' αυτά, θα παρατηρήσει κανείς, είναι εκφράσεις μεταφορικές και πρέπει να συμπεράνει το νόημά τους από τα συμφραζόμενα. Ασφαλώς. Αλλά είτε μεταφορικά, είτε κυριολεκτικά τις εννοήσουμε, πάλι η σημασία τους βρίσκεται ανάμεσα στο «περίπου» και στο «αρκετά», με αποτέλεσμα ο ακροατής να μένει μετέωρος, και ο ευκολόπιστος να γοητεύεται από τη ρητορική τους αξία, ενώ ο απαιτητικός άδικα ψάχνει να βρει το νόημά τους και μένει αμετάπειστος.

Ας ονομάσουμε «κούφιες» τις λέξεις-έννοιες που είτε από τη φύση τους είτε από τη βιασύνη μας έχουν θολό και ακαθόριστο το νοηματικό τους περιεχόμενο. Όταν φεύγουμε από τα συγκεκριμένα πράγματα και προχωρούμε προς αφηρημένα σχήματα, η γλώσσα μας γεμίζει απ' αυτές, χωρίς όμως να δυσχεραίνεται πολύ στην πρακτική καθημερινότητά της η ζωή μας. Εκείνη που υποφέρει είναι η θεωρητική μας σκέψη.

Πώς θα απαλλαγούμε από το βαρύ και άχρηστο, κάποτε και επικίνδυνο, φορτίο των κούφιων λέξεων; Τη λύση του προβλήματος θα αναζητήσουμε στην ανάταξη της Παιδείας μας, στον αναπροσανατολισμό της από τις αφαιρέσεις προς τα συγκεκριμένα, από τις εικασίες προς τα πράγματα. Και τούτο πρέπει να γίνει σε δύο χρόνους. Πρώτα να μάθουμε να αφαιρούμε το μεταφορικό ντύσιμο από τις εκφράσεις μας ή να συνειδητοποιούμε ότι αυτό που λέμε δεν είναι η πραγματική, αλλά η συμβολική ιδιότητα του αντικειμένου.

Το δεύτερο που πρέπει να διδαχτούμε, πάλι από νωρίς, είναι για κάθε λέξη που μεταχειριζόμαστε να εξετάζουμε εάν αντιστοιχεί σ' αυτό που επιθυμούμε να πούμε. Είναι ανάγκη επιτέλους να μάθουμε ότι εκείνο που λέμε πρέπει πρώτα εμείς να το καταλαβαίνουμε και ύστερα οι άλλοι. Και το καταλαβαίνουμε τότε μόνο, όταν εκφράζει πραγματικά, κυριολεκτικά αυτό που επιθυμούμε να πούμε, για να μας νιώσει και ο άλλος. Αν τύχει να δούμε τον άλλο αμήχανο, με μάτι θολό, απόδειξη ότι δεν «εννοεί», να εγκαταλείπουμε αμέσως τα σύννεφα - τις παραβολές, τις υπερβολές, τα υπονοούμενα - και να μιλούμε με σαφήνεια και ακρίβεια.

Ε.Π. Παπανούτσος. (2002). Οι κούφιες λέξεις. Στο: Κ. Τσιρόπουλος (επιμ.). *Τα δοκίμια των Ελλήνων*, 164-169. Αθήνα: Μέγας Αστrolάβος-Ευθύνη (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A1. Ποιες λέξεις αποκαλεί ο συγγραφέας «κούφιες» και με ποιους τρόπους, κατά την άποψή του, θα απαλλαγούμε από αυτές; (60 - 80 λέξεις)

(μονάδες 15)

A2. Να βρείτε τα δομικά στοιχεία της δεύτερης παραγράφου (Εκεί...νόημά τους) του κειμένου.

(μονάδες 10)

B1 .α. Να γράψετε ένα αντώνυμο για καθεμιά από τις παρακάτω λέξεις του κειμένου με έντονη γραφή: *αληθινές, αποκαλύπτουν, αφηρημένες, μόνιμα, δεχόμαστε.*

(μονάδες 5)

B1.β. Να δημιουργήσετε μία πρόταση με κάθε αντώνυμη λέξη.

(μονάδες 5)

B2.α. Να επισημάνετε στο κείμενο δύο παραδείγματα μεταφορικής/συνυποδηλωτικής χρήσης της γλώσσας.

(μονάδες 10)

B2.β. Να αιτιολογήσετε τη χρήση τους.

(μονάδες 5)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. Οι κούφιας λέξεις είναι αυτές που δεν έχουν σαφές νοηματικό περιεχόμενο και προκαλούν προβλήματα στην θεωρητική σκέψη. Ένας τρόπος καταπολέμησης των λέξεων αυτών είναι να διδάξει η Παιδεία την σαφήνεια στα νοήματα. Ένας άλλος τρόπος είναι η Παιδεία να διδάξει στους ανθρώπους τον τρόπο με τον οποίο να καταλαβαίνουν τα νοήματα των λέξεων που χρησιμοποιούν, ώστε να τα καταλαβαίνουν και οι συνομιλητές τους.

A2.

Θεματική περίοδος: *Εκεί κυρίως... συνηθισμένη.*

Λεπτομέρειες: *Τόσο περισσότερο μάλιστα ...χρήση τους.*

Κατακλείδα: *Τότε καταλαβαίνουμε... το νόημά τους.*

B1.α.

αληθινές: ψεύτικες, ψευδείς, πλασματικές, επίπλαστες

αποκαλύπτουν: αποκρύπτουν, κρύβουν, συγκαλύπτουν

αφηρημένες: συγκεκριμένες

μόνιμα: προσωρινά

δεχόμαστε: απορρίπτουμε

B1.β.

-Οι δηλώσεις του ήταν **ψευδείς** και γι' αυτό καταδικάστηκε σε φυλάκιση.

-Δεν βγαίνουν ορθά συμπεράσματα από τους ανθρώπους για τα κοινωνικά ζητήματα όταν οι δημοσιογράφοι **αποκρύπτουν** την αλήθεια.

-Οι απόψεις του είναι **συγκεκριμένες** και έτσι όλοι τις κατανοούμε.

-Θα μείνουμε **προσωρινά** σε αυτό το δωμάτιο μέχρι να ετοιμαστεί το άλλο για το οποίο είχαμε συμφωνήσει με το ξενοδοχείο.

-**Απορρίπτουμε** τους υποψήφιους που δεν έχουν τα προσόντα που επιθυμούμε.

B2.α.

1-Αν τύχει να δούμε τον άλλο αμήχανο

2-να εγκαταλείπουμε αμέσως τα σύννεφα

B2.β. Με την εφαρμογή της μεταφορικής χρήσης της γλώσσας, το κείμενο γίνεται πιο ελκυστικό για τους αναγνώστες και απευθύνεται στο συναίσθημά τους. Ακόμα, με την μεταφορική χρήση της γλώσσας, το κείμενο γίνεται πιο κατανοητό.

Κείμενο

Οι κούφιες λέξεις (10974)

Ο άνθρωπος από παμπάλαιους χρόνους έχει επινοήσει τις «λέξεις» και την πλοκή τους, ως **αληθινές** απεικονίσεις ή ως συμβολικές παραστάσεις πραγμάτων και γεγονότων, για να συνεννοείται με τους ομοίους του. Να εκφράζει τις σκέψεις και τα αισθήματα, τις επιδιώξεις, τις διαθέσεις και τις επιθυμίες του, και να επικοινωνεί μαζί τους. Οι λέξεις όμως έγιναν όχι μόνο για να **αποκαλύπτουν**, αλλά και για να κρύβουν από τον άλλο τα ψυχικά μας βιώματα, όταν από ντροπή, συμφέρον ή δόλο θέλουμε να τα αποσιωπήσουμε ή να τα παραμορφώσουμε.

Εκεί κυρίως όπου οι **λέξεις** πρόκειται να εκφράσουν αφηρημένες **έννοιες**, η πλάνη (όχι σπάνια και η απάτη) είναι αρκετά συνηθισμένη. Τόσο περισσότερο μάλιστα, όσο τα λεκτικά σύμβολα που μεταχειριζόμαστε έχουν κατά κάποιον τρόπο εγκατασταθεί μόνιμα στη **γλώσσα** μας και κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να εξετάσει την προέλευση, την κατασκευή και τη χρήση τους. Τότε καταλαβαίνουμε «περίπου» τι εννοούν, τα δεχόμαστε όμως και τα επαναλαμβάνουμε με την πεποίθηση ότι και αυτός που μας ακούει καταλαβαίνει «αρκετά» το νόημά τους.

Τα παραδείγματα αφθονούν και καθένας μπορεί να προσφέρει τα δικά του. Τι σημαίνουν, για παράδειγμα, φραστικά σύμβολα σαν αυτά εδώ: «η ουσία της ιδέας», «ο πνευματικός κόσμος», «εσωτερικές και εξωτερικές ιδιότητες», και τα παρόμοια; Πολλά απ' αυτά, θα παρατηρήσει κανείς, είναι εκφράσεις μεταφορικές και πρέπει να συμπεράνει το νόημά τους από τα συμφραζόμενα. Ασφαλώς. Αλλά είτε μεταφορικά, είτε κυριολεκτικά τις εννοήσουμε, πάλι η σημασία τους βρίσκεται ανάμεσα στο «περίπου» και στο «αρκετά», με αποτέλεσμα ο ακροατής να μένει μετέωρος, και ο ευκολόπιστος να γοητεύεται από τη ρητορική τους αξία, ενώ ο απαιτητικός άδικα ψάχνει να βρει το νόημά τους και μένει αμετάπειστος.

Ας ονομάσουμε «κούφιες» τις λέξεις-έννοιες που είτε από τη φύση τους είτε από τη βιασύνη μας έχουν θολό και ακαθόριστο το νοηματικό τους περιεχόμενο. Όταν φεύγουμε από τα συγκεκριμένα πράγματα και προχωρούμε προς αφηρημένα σχήματα, η γλώσσα μας γεμίζει απ' αυτές, χωρίς όμως να δυσχεραίνεται πολύ στην πρακτική καθημερινότητά της η ζωή μας. Εκείνη που υποφέρει είναι η θεωρητική μας σκέψη.

Πώς θα απαλλαγούμε από το βαρύ και άχρηστο, κάποτε και επικίνδυνο, φορτίο των κούφιων λέξεων; Τη λύση του προβλήματος θα αναζητήσουμε στην ανάταξη της Παιδείας μας, στον αναπροσανατολισμό της από τις αφαιρέσεις προς τα συγκεκριμένα, από τις εικασίες προς τα πράγματα. Και τούτο πρέπει να γίνει σε δύο χρόνους. Πρώτα να μάθουμε να αφαιρούμε το μεταφορικό ντύσιμο από τις εκφράσεις μας ή να συνειδητοποιούμε ότι αυτό που λέμε δεν είναι η πραγματική, αλλά η συμβολική ιδιότητα του αντικειμένου.

Το δεύτερο που πρέπει να διδαχτούμε, πάλι από νωρίς, είναι για κάθε λέξη που μεταχειριζόμαστε να εξετάζουμε εάν αντιστοιχεί σ' αυτό που επιθυμούμε να πούμε.

Είναι ανάγκη επιτέλους να μάθουμε ότι εκείνο που λέμε πρέπει πρώτα εμείς να το καταλαβαίνουμε και ύστερα οι άλλοι. Και το καταλαβαίνουμε τότε μόνο, όταν εκφράζει πραγματικά, κυριολεκτικά αυτό που επιθυμούμε να πούμε, για να μας νιώσει και ο άλλος. Αν τύχει να δούμε τον άλλο αμήχανο, με μάτι θολό, απόδειξη ότι δεν «εννοεί», να εγκαταλείπουμε αμέσως τα σύννεφα - τις παραβολές, τις υπερβολές, τα υπονοούμενα - και να μιλούμε με σαφήνεια και ακρίβεια.

Ε.Π. Παπανούτσος. (2002). Οι κούφιας λέξεις. Στο: Κ. Τσιρόπουλος (επιμ.). *Τα δοκίμια των Ελλήνων*, 164-169. Αθήνα: Μέγας Αστρολάβος-Ευθύνη (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A1. Πώς αντιμετωπίζει ο συγγραφέας του κειμένου τις «κούφιας λέξεις»; (60 - 80 λέξεις)

(μονάδες 15)

A2. Ποια συλλογιστική πορεία ακολουθεί ο συγγραφέας στην πρώτη παράγραφο (*Ο άνθρωπος...παραμορφώσουμε*) του κειμένου;

(μονάδες 10)

B1. Να δημιουργήσετε μία παράγραφο 50-60 λέξεων, στην οποία να χρησιμοποιήσετε τις λέξεις του κειμένου με **έντονη γραφή**, με βάση τη σημασία τους στο κείμενο: **αληθινές, αποκαλύπτουν, λέξεις, έννοιες, γλώσσα.**

(μονάδες 10)

B2.α. Ο τίτλος του κειμένου είναι κυριολεκτικός/δηλωτικός ή μεταφορικός/συνυποδηλωτικός;

(μονάδες 5)

B2.β. Να δώσετε έναν σύντομο κυριολεκτικό/δηλωτικό τίτλο στο κείμενο.

(μονάδες 10)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. Σύμφωνα με την άποψη του συγγραφέα, οι κούφιας λέξεις δεν έχουν σαφές νοηματικό περιεχόμενο. Οι λέξεις αυτές δεν προκαλούν προβλήματα στην πρακτική καθημερινότητα των ανθρώπων αλλά στην θεωρητική σκέψη. Επίσης, υποστηρίζει ότι το περιεχόμενό τους είναι ανούσιο αλλά και επικίνδυνο. Πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν το νόημα των λέξεων αυτών, οι ευκολόπιστοι άνθρωποι προσελκύονται από το ρητορικό τους κύρος και οι απαιτητικοί άσκοπα αναζητούν το νόημά τους και δεν αλλάζουν γνώμη.

A2.

Η συλλογιστική πορεία είναι παραγωγική, διότι ο συγγραφέας ξεκινά από μια γενική διαπίστωση και καταλήγει σε ειδικές διαπιστώσεις.

B1. Η γλώσσα μας διαθέτει έναν τεράστιο πλήθος από λέξεις. Είναι, όμως, αλήθεια ότι για να χρησιμοποιούνται ορθά, είναι ανάγκη οι άνθρωποι να γνωρίζουν τις αληθινές τους έννοιες. Με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι καταφέρνουν να εκφράζονται με σαφήνεια, να αποκαλύπτουν την αλήθεια και να συνεννοούνται με επιτυχία για τα ζητήματα που τους απασχολούν.

B2.α.

Ο τίτλος είναι μεταφορικός/ συνυποδηλωτικός.

B2.β.

«Οι χωρίς νόημα λέξεις.»

Κείμενο

Οι κούφιες λέξεις (10975)

Ο άνθρωπος από παμπάλαιους χρόνους έχει επινοήσει τις «λέξεις» και την πλοκή τους, ως αληθινές απεικονίσεις ή ως συμβολικές παραστάσεις πραγμάτων και γεγονότων, για να συνεννοείται με τους ομοίους του. Να εκφράζει τις σκέψεις και τα αισθήματα, τις επιδιώξεις, τις διαθέσεις και τις επιθυμίες του, και να επικοινωνεί μαζί τους. Οι λέξεις όμως έγιναν όχι μόνο για να αποκαλύπτουν, αλλά και για να κρύβουν από τον άλλο τα ψυχικά μας βιώματα, όταν από ντροπή, συμφέρον ή δόλο θέλουμε να τα αποσιωπήσουμε ή να τα παραμορφώσουμε.

Εκεί κυρίως όπου οι λέξεις πρόκειται να εκφράσουν αφηρημένες έννοιες, η πλάνη (όχι σπάνια και η απάτη) είναι αρκετά συνηθισμένη. Τόσο περισσότερο μάλιστα, όσο τα λεκτικά σύμβολα που μεταχειριζόμαστε έχουν κατά κάποιον τρόπο εγκατασταθεί μόνιμα στη γλώσσα μας και κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να εξετάσει την προέλευση, την κατασκευή και τη χρήση τους. Τότε καταλαβαίνουμε «περίπου» τι εννοούν, τα δεχόμαστε όμως και τα επαναλαμβάνουμε με την πεποίθηση ότι και αυτός που μας ακούει καταλαβαίνει «αρκετά» το νόημά τους.

Τα παραδείγματα αφθονούν και καθένας μπορεί να προσφέρει τα δικά του. Τι σημαίνουν, για παράδειγμα, φραστικά σύμβολα σαν αυτά εδώ: «η ουσία της ιδέας», «ο πνευματικός κόσμος», «εσωτερικές και εξωτερικές ιδιότητες», και τα παρόμοια; Πολλά απ' αυτά, θα παρατηρήσει κανείς, είναι εκφράσεις μεταφορικές και πρέπει να συμπεράνει το νόημά τους από τα συμφραζόμενα. Ασφαλώς. Αλλά είτε μεταφορικά, είτε κυριολεκτικά τις εννοήσουμε, πάλι η σημασία τους βρίσκεται ανάμεσα στο «περίπου» και στο «αρκετά», με αποτέλεσμα ο ακροατής να μένει μετέωρος, και ο ευκολόπιστος να γοητεύεται από τη ρητορική τους αξία, ενώ ο απαιτητικός άδικα ψάχνει να βρει το νόημά τους και μένει αμετάπειστος.

Ας ονομάσουμε «κούφιες» τις λέξεις-έννοιες που είτε από τη φύση τους είτε από τη βιασύνη μας έχουν θολό και ακαθόριστο το νοηματικό τους περιεχόμενο. Όταν φεύγουμε από τα συγκεκριμένα πράγματα και προχωρούμε προς αφηρημένα σχήματα, η γλώσσα μας γεμίζει απ' αυτές, χωρίς όμως να δυσχεραίνεται πολύ στην πρακτική καθημερινότητά της η ζωή μας. Εκείνη που υποφέρει είναι η θεωρητική μας σκέψη.

Πώς θα απαλλαγούμε από το βαρύ και άχρηστο, κάποτε και επικίνδυνο, φορτίο των κούφινων λέξεων; Τη λύση του προβλήματος θα αναζητήσουμε στην ανάταξη της Παιδείας μας, στον αναπροσανατολισμό της από τις αφαιρέσεις προς τα συγκεκριμένα, από τις εικασίες προς τα πράγματα. Και τούτο πρέπει να γίνει σε δύο χρόνους. Πρώτα να μάθουμε να αφαιρούμε το μεταφορικό ντύσιμο από τις εκφράσεις μας ή να συνειδητοποιούμε ότι αυτό που λέμε δεν είναι η πραγματική, αλλά η συμβολική ιδιότητα του αντικειμένου.

Το δεύτερο που πρέπει να διδαχτούμε, πάλι από νωρίς, είναι για κάθε λέξη που μεταχειριζόμαστε να εξετάζουμε εάν αντιστοιχεί σ' αυτό που επιθυμούμε να πούμε.

Είναι ανάγκη επιτέλους να μάθουμε ότι εκείνο που λέμε πρέπει πρώτα εμείς να το καταλαβαίνουμε και ύστερα οι άλλοι. Και το καταλαβαίνουμε τότε μόνο, όταν εκφράζει πραγματικά, κυριολεκτικά αυτό που επιθυμούμε να πούμε, για να μας νιώσει και ο άλλος. Αν τύχει να δούμε τον άλλο αμήχανο, με μάτι θολό, απόδειξη ότι δεν «εννοεί», να εγκαταλείπουμε αμέσως τα σύννεφα - τις παραβολές, τις υπερβολές, τα υπονοούμενα - και να μιλούμε με σαφήνεια και ακρίβεια.

Ε.Π. Παπανούτσος. (2002). Οι κούφιας λέξεις. Στο: Κ. Τσιρόπουλος (επιμ.). *Τα δοκίμια των Ελλήνων*, 164-169. Αθήνα: Μέγας Αστράλαβος-Ευθύνη (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A1. Γιατί, σύμφωνα με το κείμενο, η θεωρητική σκέψη «υποφέρει» εξαιτίας των «κούφιας λέξεων»; (60 - 80 λέξεις)

(μονάδες 15)

A2. Να δώσετε από έναν πλαγιότιτλο στην πρώτη παράγραφο (*Ο άνθρωπος... παραμορφώσουμε*) και τη δεύτερη παράγραφο (*Εκεί... νόημά τους*) του κειμένου.

(μονάδες 10)

B1. «κάθε λέξη που μεταχειριζόμαστε να εξετάζουμε εάν αντιστοιχεί σ' αυτό που επιθυμούμε να πούμε»

Χρησιμοποιώντας την παραπάνω περίοδο, να δημιουργήσετε μία παράγραφο 50-60 λέξεων.

(μονάδες 10)

B2. «ο ευκολόπιστος [...] γοητεύεται από τη ρητορική τους αξία»

1. Να αιτιολογήσετε την επιλογή της σύνταξης από τον συγγραφέα.

(μονάδες 5)

2. Να μετατρέψετε την παθητική σύνταξη σε ενεργητική.

(μονάδες 10)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. Η θεωρητική σκέψη υποφέρει από τις κούφιες λέξεις, διότι οι λέξεις αυτές δεν έχουν σαφές νοηματικό περιεχόμενο. Επομένως, πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν το νόημα των λέξεων αυτών, οι ευκολόπιστοι άνθρωποι προσελκύονται από το ρητορικό τους κύρος και οι απαιτητικοί άσκοπα αναζητούν το νόημά τους και δεν αλλάζουν γνώμη.

A2.

1^η: Η πολύπλευρη λειτουργία των λέξεων.

2^η: Η πλάνη λόγω της άκριτης χρήσης εκφράσεων για τις αφηρημένες έννοιες.

B1. Είναι ανάγκη για κάθε λέξη που μεταχειριζόμαστε να εξετάζουμε εάν αντιστοιχεί σ' αυτό που επιθυμούμε να πούμε. Αυτό είναι σημαντικό να συμβαίνει, διότι με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι καταφέρνουν να εκφράζονται με σαφήνεια, να αποκαλύπτουν την αλήθεια και να συνεννοούνται με επιτυχία για τα ζητήματα που τους απασχολούν.

B2.

1. Χρησιμοποιείται παθητική σύνταξη. Με αυτόν τον τρόπο, προσδίδεται έμφαση στην πράξη του υποκειμένου-ποιητικού αιτίου.

2. Η ρητορική τους αξία γοητεύει τον ευκολόπιστο.